

Často na cestě poutníci udělají velkou radost drobné maličkosti, které by doma jinak přešel jako samozřejmost, nebo by ho tak nepotěšily. Vzpomínáte si na nějaké?

Možná nejcennějším klenotem, jaký jsem na cestách našel, je voda. Ledová, křišťálově čistá voda. Ta, co jí hektolitry proléváme na záchodech a ve sprchách a pak ji pod palčivým sluncem vzýváme jako vzdušný zámek. Mám k ní opravdu až sentimentální vztah. Zbožňuju nádherné kašny a chrliče v Alpách a ve Středomoří. Nebo třeba takové norské řeky, to je jeden z největších drahokamů Evropy.

Z vašeho líčení krás přírody vyplývá obdiv a vztah k ní. Překvapily vás nějaké státy a lidi v nich, jak se k přírodě chovají nebo jak ji chrání?

Moc mi imponují samozřejmě Norové a Skandinávci vůbec. A to nejen vztahem

Vymetl jsem kdejaký evropský chlívěk a k tomu samozřejmě spoustu seníků, mostů, kaplí, garáží a prázdných baráků. Je pravda, že tyhle vlasákovské noclehy patří k mým největším zážitkům.

k přírodě, ale i člověka k člověku. Ono jedno souvisí s druhým. Stavějí třeba na přehradách vodní cestičky pro lososy, aby mohli táhnout po řekách, a stejně se pak chovají i k pocestnému. To není projev „blbosti“, ale velikosti národa. Ale to je dávno známé.

Opravdový šok jsem zažil jednou na Ukrajině. Seděl jsem na břehu potoka a vychutnával polední siestu. Přijel mladý páreček, auto zaparkovali přímo uprostřed té karpatské bystřiny. Pustili si nahlas ukrajin-

Dost často jste se potýkal se špatným počasím, měl jste nějaké speciální oblečení? Co se vám honilo hlavou, když jste jel několik hodin v dešti? Měl jste někdy pokušení toho nechat, sednout na nejbližší spoj a vrátit se nebo aspoň přejet nějaký nevládný kraj?

Kupodivu mi šlapání v dešti za az taklik nevadí. Navléknu goretexovou soupravu, na kterou nedám dopustit, a jsem celkem za vodou. Navíc mě hřeje pomyslením na suchý spacák a náhradní oblečení na noc. Ty musejí být perfektně zabalené.

Co mě ale dokáže opravdu nalomit, tak to je horko. Před ním se člověk neschová. Teď na americkém Jihozápadě jsem skoro nesundal bílý moirový nátělník s dlouhým rukávem, který se mi moc osvědčil jako protisluneční kryt. I když třeba v arizonské poušti mně slunce spálilo záda i přes něj. To jsem hodně žasnul.

Kromě jízdy na kole se rád pouštíte i do hor pěšky. Jaké vrcholy ve vás zanechaly svůj otisk?

Rád kombinuju cyklocestování s výstupy na zajímavé hory. Dojedu na kole třeba k poslední chatě a zbytek dohopsám pěšky.

Krásné chvíle jsem měl na norském Galdhoppigenu. Tam jsem byl až v osm večer a měl jsem celý kopec i se západem slunce nad ledovci jen pro sebe. Trošku za hranou mých bezpečnostních pravidel to bylo na Corno Grande, nejvyšší hoře Apenin. Drápal jsem se tam, na skoro třítisícový kopec, v botáskách v čerstvém sněhu a ledu. A vlastně i na Zugspitzli. Tam jsem zase lezl po zajištění via ferrate, ale jištění jsem jaksi zapomněl dole v bagáži.

Ale vůbec největší zážitek byl pro mě cyklovýstup na Etnu. Odšlapal jsem si to pěkně od moře na vrchol, od nuly do tří tisíc metrů. Etna byla zrovna po erupci, chrčila spoustu dýmu, takže jsem do poslední chvíle nevěděl, jestli to dopadne. Když jsem pak opravdu stál na hraně vrcholového kráteru a koukal na ten obrovský sloup dýmu, co se šinul vysoko k obloze, byl jsem opravdu blažený. To byl splněný sen.

Máte nějak speciálně vybavené kolo? Na jakých kolech jste objížděl Evropu? Jaké vybavení, součástky, náradí se vám na cestách osvědčily?

Všechno jsem odjezdil na celkem obyčejných a plně osvědčených krosových authorech. Žádné velké náradí netahám, stejně si nic moc nespravím. Spoléhám spíše

U Grand Canyonu

osobně

Místo, kam se rád vracíte: Orlické hory

Vaše vysněné místo: Antarktida

Oblíbená kniha/autor: kniha Pěšky napříč Evropou (Nicholas Crane), spisovatel Jack Kerouac

Oblíbený zdroj informací: Wikipedie

Film, divadlo z poslední doby, na které si vzpomenete: celé odpoledne jsem vydržel sedět na hraně Grand Canyonu a zírat dolů

Oblíbená hudba: šedesátá léta (Doors, Beatles), underground (DG 307, Psi vojáci)...

Největší sportovní úspěch v životě: cykloprejzd Severní Ameriky

ské techno a s výrazem nejvyšší blaženosti laskali svého mazlíka napěněnými saponáty. Takový výjev jsem viděl naposledy někdy v dětství ještě za bolševika.

Jakým postřehům, metodám vás příroda naučila?

Tak třeba loni v amerických pouštích se mi osvědčil starý trik na přepravu vody, která i schovaná v bagáži za chvíli zteplá na nechutnou břečku. Koupil jsem si bílé plíny, zabalil do nich plné petky a přidělal je gumicuky na vršek bagáže. Plíny jsem pak udržoval stále navlhčené, klidně stačí jen návětrná strana. Funguje to jako chladí u auta. Takhle se mi dařilo i v největším horku udržovat vodu pěkně svěží.